

Ἐν Μιτιλήνῃ ἀπεβίωσε τὸσον νεαρὰ καὶ τὸσον πολυφίλτος ἐξ ἐπιλοχίου πυρατοῦ ἢ σύζυγος τοῦ κ. Γρηγορίου Βερναρδάκη καὶ ἀδελφῆ τοῦ τρυφερῶ πωλητοῦ καὶ ἀγαπητοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δικηγόρου κ. Νίκου Καμπᾶ.

Πόσον εἴμεθα ἀκόμη ἀνυπολόγητοι! Ὅτι γίνεται ἐν Κωνσταντινουπόλει ὅταν ἀδιαθετῆσῃ ὁ Σουλτάνος, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ μάθῃ κἀνείς τὴν ἀλήθειαν, τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐδῶ μὲ τὴν ἀσθένειαν τοῦ κ. Κουμουνοῦρου.

Ἐρωτᾷς τρικομπικόν, ἂν μὲν εἶναι καλὸς κἀγαθὸς σοῦ λέγει:

— Ἄ! εἶναι πολὺ κακὰ!

Ἄν δὲ τύχῃ ὀλίγον *gratos*, σοῦ ἀπαντᾷ:

— Ξεύρεις, ἡμεῖς δὲν τολμῶμεν καὶ νὰ ἐρωτήσωμεν, μήπως παρεξηγηθῶμεν. Ἀλλά... νομίζω ὅτι δὲν πάει καλὰ.

Ἐρωτᾷς κουμουνοῦρικόν, ἂν μὲν εἶναι ἐκ τῶν σοβαρῶν, σὲ διαβεβαίωσιν ὅτι

— Ἐκτὸς κινδύνου εἶναι.

Ἄν δὲ ὀλίγον θερμοκέφαλος:

— Μεθαύριο, σοὶ ἀπαντᾷ, ἔλα σ' τὴ Βουλῇ νὰ τὸν ἀκούσῃς.

Καὶ αὐτοὶ οἱ ἰατροὶ εἶναι διηρημένοι εἰς πολιτικοὺς ἰατροὺς καὶ μὴ τοιοῦτους.

Μὴ νομίσῃτε ὅτι οἱ μὴ τοιοῦτοι εἶναι στρατιωτικοί.

Πολιτικοὶ εἶναι οἱ ἰατροὶ τοῦ κόμματος.

Μὴ πολιτικοὶ οἱ μὴ ἀνήκοντες εἰς κόμμα, οἱ καθαροὶ ἐπιστήμονες

Φαντασθῆτε τώρα ἰατρικὸν συμβούλιον ἐξ ἰατρῶν τῶν δύο μερίδων καὶ φαντασθῆτε ἀκόμη τί κωμωδίαν μποροῦσε νὰ γράψῃ ὁ Μολιέρος, ἂν ὑπῆρχον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Κουμουνοῦρου καὶ Τρικούπης.

ποῦ νὰ εὔρω ἐν πτώμα; Δὲν δύνανται τις νὰ κλέψῃ ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον ἐν;

— Τί μουρμουρίζεις, φίλε μου; ἠρώτησεν ὁ Μορώζης.

— Τίποτε.

Καὶ μετ'ὀλίγον ἐπανελάβε τὸν ἀκατανόητον μονόλογόν του.

— Πενῆντα φλωρία, εἶπε πάλιν ὁ Μορώζης.

— Πενῆντα φλωρία, ἐψέλλιζεν ὁ Σκιαχτής. Δὲν εἶναι ἀνόητον νὰ φρονέσῃ τις τὸν σύντροφόν του, διὰ πενήντα φλωρία; Ἀλλὰ πῶς νὰ ζήσῃ τις; Οὔτε ἀπὸ τὸν διάβολον δὲν δύναται νὰ δανεισθῇ πενήντα φλωρία. Ἐχω τριάντα χρόνους ὅπου ζῶ, ὡς φώκη, ὑποκάτω εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ποτέ μου δὲν ἀπέκτησα πενήντα φλωρία.

— Τί διμιλεῖς μόνος σου, Σκιαχτή, σύντροφέ μου; εἶπεν ὁ Μορώζης.

— Τίποτε, φίλε μου, ὁ διάβολος νὰ μᾶς πάρῃ, ἀπάντησεν ὁ Σκιαχτής.

Καὶ ἐξηκολούθουν ἐλαύνοντες τὰς κώπας.

— Ἡ γραῖα Κοκκινόυ ἔχει δυνατὸν κρασοβάρλον, εἶπεν ὁ Κοκκίνης. Καὶ κρίμα, δὲν ἐπείραμεν μαζί μας μίαν φιάλην.

Ὁ Σκιαχτής ἐκ ἴψεν ὑπὲρ τὴν πρῶραν τῆς λέμβου καὶ ἐξήγαγεν ξυλίνην βρύκαλιν.

— Πίε, φίλε μου Μορώζη ἀπὸ τὴν πλώσκαν, εἶπε. Μοῦ ἐπερίσσευσε προχθὲς τοῦτο τὸ κρασί.

Ὁ Κοκκίνης ἔλαβε τὴν πλώσκαν καὶ εἶπεν:

Οὐχ ἤττον ἢ ἀνεξάρτητος κοινωνία ἐξεδήλωσε πολὺ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Τὸ δὲ κόμμα τοῦ ἀφ' ἧς ἠσθένησε, τὸν περιστοιχίζει ὡς τέκνα τὸν πατέρα. Παρατηρήθη πολὺ ἡ ἔλλειψις στοιχειώδους ἀσθοντικότητος τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, μὴ ἐπισκεφθέντος τὸν ἀσθενούντα προκατόχον του. Ὁ κ. Δεληγιάννης ἐξετέλεσε τὰ καθήκοντα αὐτὰ ὄχι πλέον τυπικῶς, ἀλλὰ μετὰ φιλικῶν ἰόνου. Οἱ βασιλεῖς ἐπίσης μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος πληροφοροῦνται πάντοτε περὶ τῆς ὑγείας τοῦ ἀσθενοῦς, ὅστις εὐτυχῶς εὐρίσκειται ἐκτὸς κινδύνου.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑ

Ο ΕΝΑΡΚΤΗΡΙΟΣ ΤΟΥ Κ. ΠΟΛΙΤΟΥ

Ἡ προσθήκη τοῦ μαθήματος τῆς **Συγκριτικῆς Μυθολογίας**, οὗ τὴν ὑφηγησίαν ἀνέλαβεν ὁ κ. Πολίτης, δέον νὰ λογισθῇ ἐκ τῶν θετικῶν προόδων τῆς φιλοσοφικῆς κινήσεως τοῦ Πανεπιστημίου. Μυθολογία καὶ ἐπιστήμη! Ἐνωσις δηλαδὴ δύο πόλων τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, ἀρνητικοῦ καὶ θετικοῦ. Καὶ ὅμως ἐκ τῆς ἐνώσεως αὐτῆς παράγεται ὁ σπινθὴρ! Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἄκρων λικνίζεται ὅλη ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας αὐτῆς εἶναι: ὄνειρα, παρακρούσεις, χίμαιραι, νευρικαὶ παθήσεις καὶ ποίησις· τὸ δὲ τέλος: ἀνασκαφαί, πειράματα, λίθοι, ἐργαλεῖα παλαιοντολογικὰ, γλωσσολογία, ἐπιστήμη. Ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὸ ἐργαστήσιον τοῦ κ. Χρηστομάνου καὶ ἀπὸ τῆς περσικῆς θεότητος εἰς τὸ τηλεσκόπιον τοῦ κ. Σμιθ, ἐρευνῶντος τὴν διάβασιν τῆς Ἀφροδίτης πρὸ τοῦ Ἥλιου. Ἀπὸ τῆς σμίλης τοῦ Φειδίου, πλάττοντος ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος θεοτήτα πρὸς λατρείαν

— Εὔγε, φίλε μου Σκιαχτή· εἶναι καλλίτερον ἀπὸ τῆς Κοκκινόυς.

— Καλλίτερον ἀπὸ τῆς Κοκκινόυς! ἐπανελάβε ψιθυρίζων ὁ Σκιαχτής. Ἀλλὰ ποῦ ἴστων διάβολον νὰ εὔρη τις τὸν πνιγμένον; Καὶ περισσεύει ἀπὸ τὴν φώκην καὶ ἀπὸ τὸ σκυλόφαρον· διὰ νὰ εὔρη καὶ ὁ Σκιαχτής ἕνα πνιγμένον; Ἀλλὰ νὰ γείνη τις πάλιν χειρότερος καὶ ἀπὸ τὸ σκυλόφαρον! νὰ φάγῃ τὸν φίλον του!

— Τί λέγεις πάλιν, καὶ μουρμουρίζεις μόνος σου, Σκιαχτή; εἶπεν ὁ Μορώζης.

— Τίποτε δὲν λέγω, εἶπεν ὁ Σκιαχτής.

Ὁ Μορώζης ἔπιε δις καὶ τρις οἶνον, καὶ ἤρχισε νὰ τραγοῦδῃ. Ἀφοῦ ἀπεμακρύνθησαν ἐκ τῆς προκουμαίας καὶ ἐφθασαν εἰς τινὰ ἀγκάλην, ὁ Σκιαχτής ἔλαβε τὸ δαδίον καὶ ἔθαψε τὸ πυροφάνι. Λέμβος, θάλασσα καὶ ἀκτὴ κατε φωτίσθησαν θαμβητικῶς.

Ὁ Μορώζης ἔτριβε τὰ ὄμματα καὶ ἐκύτταζε μετὰ θαυμασμοῦ τὸν σύντροφόν του.

— Πολὺ φοβερὸν μοὶ φαίνεται τὸ πρόσωπόν σου, Σκιαχτή, τῷ εἶπε· δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ ὄψις σου.

— Ἄς μὴν ἔπινες πολὺ, Μορώζη. Τώρα μετ' ὀλίγον θὰ σοὶ φανῶ ὡς Γοργόνα τῆς θάλασσης.

— Ἄ, ἅγιε Μάρκε, βοήθη μας, εἶπεν ὁ Μορώζης κάμνον τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ.

μέχρι τοῦ ἐρευνητικοῦ βλέμματος τοῦ κ. Πολίτου, ἀναζητοῦν-
τος τὴν γενεαλογίαν καὶ τὸ συγγενολόγιον τῆς θεότητος αὐ-
τῆς τοῦ Φειδίου. Οἱ μεγάλοι θεοί, οἱ ἀναρίθμητοι θεοί, ἰδοὺ
αὐτοὶ πρὸς ἐξέτασιν ἐπὶ τοῦ ἀνατομικοῦ μαρμαροῦ τῆς Ἐπι-
στήμης. Ἡ Ἐπιστήμη τοὺς καταστρέφει καὶ ἡ Ἐπιστήμη
πάλιν τοὺς ἀνευρίσκει. Ὁ κ. Πολίτης, θὰ τοὺς συνάξῃ ὅλους
ἐπὶ τῆς ἑδρας του, θὰ ἔχῃ ἴσως πλείονας θεοὺς ἢ ἀκροατάς,
ἀλλὰ καὶ πάλιν δι' ἑνὸς σπινθῆρος θὰ τοὺς ἀναφλέγῃ ὅλους,
ὡς νὰ ἦσαν ὅλοι ὁμοῦ βαμβάκοπυρίτις. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν αὐ-
τῆν, ἡ καταστροφή δηλαδὴ θεῶν, θεαινῶν, ζώων, τεράτων, ἡ-
μιτεράτων, χυμαιῶν, ὁ κ. Πολίτης ἔσται εὐεργετικός εἰς τὸν
τόπον του.

*

* *

Διὰ τοῦ εἰσιτηρίου του ὁ κ. Πολίτης ἐδήλωσεν ὅτι κατὰ
τὸ ἔτος τοῦτο θὰ περιορισθῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς ἑλληνικῆς
μυθολογίας καὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἑλληνικῆς θρησκείας. Ἡ ἐ-
ξέτασις αὕτη, κατὰ τὴν ἔκφρασιν του, ἀποκορυפוὶ πάντα
τὰ πορίσματα τῆς νεωτάτης ἐπιστήμης τῆς συγκριτικῆς μυ-
θολογίας, ὑποδεικνύοντα τοὺς νόμους τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς βαθ-
μιαίας ἀναπτύξεως καὶ παρακμῆς τῶν ἀρχαίων θρησκειῶν.

Ἡ ἑλληνικὴ θρησκεία ἔχει καὶ τοῦτο τὸ πλεονέκτημα, νὰ
μὴν ἔχῃ βᾶσιν τὴν δογματικὴν καὶ πηγὴν τὴν Ἀποκάλυ-
ψιν. Πηγὴ αὐτῆς εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια κατὰ τὸ μᾶλλον
καὶ ἦττον. Τὴν πρώτην μυθικὴν κληρονομίαν ἐκάλλυναν καὶ
συνεπλήρωσαν ποιηταί, καλλιτέχναι, φιλόσοφοι. Ὁ ἄξιστος
κορμὸς δένδρου, ὁ ἀνέχων τὴν στέγην παλαιῦ ἀτέχνου ναοῦ,
μετεβλήθη σὺν τῷ χρόνῳ εἰς σεμνὸν κίονα τοῦ Παρθενῶνος.
Τὸ ἐρευνητικὸν πνεῦμα, ἀπὸ τῶν μυθικῶν αἰοιδῶν τῆς Θράκης
καὶ τῆς Πιερίας, μέχρι τῶν θεουργῶν μυστῶν τῆς νεοπλατω-
νικῆς φιλοσοφίας, τὴν διέρρεε πανταχόθεν. Ἐσχηματίσθησαν
οὕτω δύο ρεύματα, τὸ ἐν τῶν ποιητῶν καὶ τῶν καλλιτεχνῶν,
ἔχον κατ' ἐξοχὴν διαπλαστικὸν χαρακτῆρα, τὸ ἄλλο, τῶν
φιλοσόφων, καθαρῶς ἀρνητικόν.

Εἰς τὰ δύο ταῦτα γενικώτατα συστήματα τῆς ἐρεύνης
τῆς ἑλληνικῆς θρησκείας ὑπάγονται τὰ ἔργα πάντων τῶν
Ἑλλήνων συγγραφέων, τὰ ὅπωσδήποτε σχέσιν ἔχοντα τοῖς
μύθοις καὶ τῇ λατρείᾳ τοῦ θεοῦ. Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων δη-
λαδὴ λογογράφων μέχρι τῶν Βυζαντινῶν. Διάφοροι μέθοδοι
συγκρούονται καὶ ἀντικρούονται. Παρὰ τοῖς μὲν ἐπικρατεῖ ἡ
ἀλληγορικὴ, παρ' ἄλλοις ἡ τῆς ἐμπνεύσεως, παρ' ἄλλοις ἡ
τῆς ἀπιστίας καὶ παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς ἡ τῆς βλακειάς.

Προκειμένου περὶ τῆς τελευταίας ὁ κ. Πολίτης ἐπροξένη-
σεν ἰαρότητα εἰς τὸ ἀκροατήριόν του, ἀναμνησθεὶς τεμαχίων
ἐρμηνευτικῆς μυθολογίας Βυζαντινῶν χρονολογῶν, καθ' ὅς ὁ
Κρόνος γυναῖκα εἶχε τὴν Σεμίραμιν, ἐξ ἧς ἔσχεν υἱοὺς δύο,
τὸν Δίαν καὶ τὸν Νῆον, καὶ ὅτι τὴν Ἥραν τὴν ἔλαβεν εἰς
γυναῖκα ὁ Πῆκος, ὁ καὶ Ζεὺς!

Ἡμεῖς ἐνομιζόμεν ὅτι ἡκρωμέθα κἀνεὸς ἀρθροῦ τοῦ πρώην
συνεργάτου μας Βόββ.

Ὁ κ. Πολίτης, μὴ ἀποδοὺς πολλὴν σημασίαν εἰς τὰ ἐρμη-
νευτικὰ συστήματα ἀπὸ Ἀναγεννήσεως καὶ ἐντεῦθεν, διεξῆλ-
θεν ὅλα τὰ στάδια τὰ ὅποια διῆλθε μέχρι τῶν νεωτάτων
χρόνων ἡ Ἐπιστήμη τῆς Συγκριτικῆς Μυθολογίας, οὐ μόνον
ζητοῦσα νὰ καταμάθῃ τὴν βαθμιαίαν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύ-
ματος ἀνάπτυξιν ἀπὸ τῆς νηπιότητος αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ προ-
σπαθοῦσα νὰ ὀρίσῃ τοὺς νόμους τῆς γενέσεως, τῆς μορφώ-
σεως καὶ τῆς παρακμῆς τῶν θρησκειῶν, ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς
δάς φωτεινὴ πρὸς ἀποσώθῃσιν τῶν προλήψεων καὶ πρὸς πα-
ρακώλυσιν παραπλανήσεων τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἐν τῷ
μέλλοντι.

*

* *

Δὲν ἀνεμένομεν βεβαίως τὸν εἰσιτηρίον λόγον τοῦ κ. Πο-
λίτου διὰ νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν σημασίαν τοῦ τε μαθήματος
καὶ τοῦ ὑφηγητοῦ.

Ὁ κ. Πολίτης εἶναι ἐκ τῶν σθεναρωτέρων ἐργατῶν τῆς ἐμ-
βρέφου, ἵνα μεταχειρισθῶμεν λέξιν του, ἑλληνικῆς ἐπιστήμης,
τὸ δὲ μάθημα, ὃ ἀνέλαβε νὰ διδάξῃ, εἶναι ἐκ τῶν ἐγερτικω-
τέρων τοῦ πνεύματος καὶ τῶν συντελεστικωτέρων πρὸς μόρ-
φωσιν καὶ παρ' ἡμῖν ἐπιστημονικῆς ἀτμοσφαιρας.

Διακριθεὶς νεώτατος ἐν ἔργῳ πρωτοτύπῳ, ἀπαιτοῦντι καὶ
πολλὴν κρίσιν καὶ πλείονα πολυμάθειαν, κατέγινεν εἰς ἕνα
καὶ μόνον κλάδον, μόνος ἴσως ἐκ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, ἐ-
πιδιώξας τὴν εἰδικότητα. Ἀπείρου μνήμης, σιδηροῦ χαρα-
κτῆρος, ῥομικλέας κράσεως, πεισματώδης φιλελεύθερος, συμ-
παθητικώτατος φίλος, ὁ κ. Πολίτης ὑπόσχεται οὐ μόνον τὴν
σχετικῶς νεαρὰν ἐπιστήμην τῆς Συγκριτικῆς Μυθολογίας
νὰ μεταδῶσῃ ἀρτίαν εἰς τοὺς ἀκροατάς του, ἀλλὰ κυρίως νὰ
ἐπεχύσῃ ἐπ' αὐτῆς νέον φῶς — ἑλληνικόν, — διδοὺς οὕτω
χεῖρα συνεργάτου εἰς τοὺς ἐν Εὐρώπῃ σοφοὺς συναδέλφους του.

Ἄκροατῆς

ΣΥΡΙΑΝΑ ΛΟΥΚΟΥΜΙΑ

Μεταξὺ πελάτου χωρικοῦ καὶ δικηγόρου.—Κύρ Δικηγόρο,
δός μου πίσω τὰ χαρτιά καὶ τὰ φράγκα μου, καὶ δὲν θέλω
νὰ κάμῃς ἀναιρέσιν γιὰ κείνη τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου.

— Πῶς; παραιτεῖσαι τῆς ἀναιρέσεως καὶ προτιμᾷς νὰ
πληρώσῃς, τὸν ἀντιδικόν σου ἀδίκως;

— Ἄμ' κάλλια νὰ πληρώσω ἀδίκως, παρὰ νὰ πάω εἴ-
κοσι χρόνια δεσμὰ, σὰν τὸν κουμπάρο μου — ποὺ καταδικά-
στηκε τόσο, γιὰτὶ ἔκαμην ἀναιρέσιν.

Ὁ Δικηγόρος Ο. ἐπειγόμενος νὰ συζητήσῃ τὴν δίκην τῆς
πελάτιδος του Σ. παρεκάλεσε τὸν ἀγαμὸν συναδέλφόν του
καὶ ἀντιδικόν Ε. πρὸς τοῦτο.

— Κάμε, καϋμένε, προτάσεις ἐκείνης τῆς Ε. διότι μὲ τρώ-
γεται καθημέραν.

Τῇ ἐπομένῃ ἡ Κυρία Ε. ἐδέχετο ἐκπληκτος τὴν ἐπίσκε-
ψιν τοῦ ἀντιδικοῦ της δικηγόρου.

— Καὶ εἰς τί ὀφείλω τὴν τιμὴν;

— Κυρία μου, κατ' ἐπίσημον αἰτησίαν σου, ἔρχομαι νὰ σᾶς
ὑποβάλλω τὰς προτάσεις μου. . . .

Αἱ προτάσεις ἐγένοντο δεχταί. Τὸ συνοικέσιον ἐτελέσθη,
πλὴν ἡ δίκη κατηργήθη.

Ἀπολογία Ἀνατολίτου, κατηγορουμένου ἐπὶ *διγαμία*.

«Εἶμαι χριστιανὸς, ἀλλ' ἀπὸ τὴν Τουρκιά. Ἐκεῖ οἱ Τοῦρ-
κοὶ πέρνον ἐπτά γυναῖκας, ἡ θρησκεία μας λέγει ὅτι ἐ-
πιτρέπει τρεῖς. Καὶ ὅμως ἐγὼ ἐπῆρα μόνον δύο, καὶ μὲ ἔ-
χωσαν μέσα. Ἴσως διότι δὲν ἐπῆρα, οὔτε ὅσας λέγει τὸ Κο-
ράνι, οὔτε ὅσας λέγει τὸ Εὐαγγέλιον.»

Ἐν τῷ θεάτρῳ.

— Εἶδες, ὅταν φανερωθῇ ὠραῖον γυναικεῖον πρόσωπον
ἐπὶ σκηνῆς, πόσον ἐνθουσιάζονται οἱ ἀκροαταὶ ἀπὸ κάτω;

— Οἱ ἀκροαταὶ ἀπὸ κάτω. . . βέβαια!